

РЕШЕНИЕ

№ 5261

гр. София, 04.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 25.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **3917** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.26, ал.11 от Закона за чужденците в Република България, вр. чл.145 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по жалба на М. А., гражданка на Република Сърбия, [дата на раждане], чрез адвокат В. У. с адрес: [населено място], [улица] ет.1, срещу Отказ № 5364р-2641/31.01.2023 г. на Директора на Дирекция „Миграция“ МВР, с която е отказано предоставяне на право на постоянно пребиваване в Р България на основание чл.26 ал.1 вр. чл.10 ал.1 т.23 от ЗЧРБ.

Жалбоподателката визира незаконосъобразност на оспорения отказ като неправилен и незаконосъобразен. Счита, че няма задължение да живее постоянно на този адрес, който е посочила в заявлението за кандидатстване. Същото, според жалбата, се отнася и за данните в декларацията, попълнена от собственика на имота. В жалбата са изложени аргументи за това, че не са представени неверни данни, тъй като М. А. никъде не твърди, че живее на посочения адрес, а го е декларирила като адрес в България. По отношение на трудовия договор твърди, че е възможно да има промяна, предвид изминалото време от датата на подаване на заявлението. По изложените съображения моли да бъде отменен отказа, като претендира направените по делото разноски.

Ответникът - Директора на Дирекция „Миграция“, чрез процесуалния си представител, изразява становище за неоснователност на жалбата, като твърди, че е

извършена проверка на място, която е установила, че М. А. не пребивава на адреса в [населено място], видно от сведенията на Кмета и собственика на имота. Посочва, че представеният трудов договор изисква лицето да пребивава в Р България, доколкото е посочена като месторабота [населено място]. На базата на тези съображения процесуалният представител прави извод, че така представените документи са формални и с неверни данни, тъй като е посочен адрес, на който не пребивава и сочи работодател, при който не полага труд. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Софийска градска прокуратура, редовно уведомена не изпраща представител.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Административното производство е започнало по Заявление на М. А. от 29.09.2022г. за предоставяне на право на постоянно пребиваване на чужденец в Република България на основание чл.25, ал.1, т.1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/. Към заявлението са приложени: копие от паспорта на М. А., извлечение от акт за раждане, справка от Изпълнителната агенция за българите в чужбина, свидетелство за съдимост от Р С., нотариално заверена на 21.09.2022г. декларация от Н. И. С., че е съгласна М. А. да бъде адресно регистрирана на адрес в [населено място], [община], както и трудов договор №16/21.09.20222 между „Никлеон бау“ ЕООД и М. А., с място на работа [населено място] на длъжност „секретар“ на пълно работно време.

В хода на административното производство за преценка за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Р България е извършена проверка на 15.12.2022, при която е установено, че жилището в [населено място] не се обитава от М. А., като е снето обяснение от собственика на имота- Н. С. и тя е заявила, че е сключила договор с М. А., но македонската гражданка никога не е живяла в къщата и в [населено място]. При проверката на място на адреса са снети обяснения и на П. С. Ч.-кмет на [населено място], който на 15.12.2022 е заявил, че познава собственичката на къща в [населено място] и преди време е имала регистрирани македонски граждани с постоянно пребиваване, но те никога не са живели на адреса в [населено място]

На базата на извършената проверка е изготвено становище на 22.12.2022г., с което се предлага отрицателно становище по заявлението на М. А. за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Р България.

По преписката е приложено и становище на ДАНС от 03.10.2022г., видно от което ДАНС не разполага с данни, които да дават основание да се предполага, че М. А. представлява заплаха за националната сигурност и не възразява да получи разрешение за постоянно пребиваване в Р България.

Въз основа на събраните доказателства и след направен анализ на същите Директорът на дирекция „Миграция“ – МВР е издал Отказ № 5364р-2641/31.01.2023 г., с който е отказано предоставяне на право на постоянно пребиваване в Р България на основание чл.26 ал.1 вр. чл.10 ал.1 т.23 от ЗЧРБ, предмет на оспорване в настоящото производство.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав на Административен съд София-град прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна, при наличие на правен интерес по смисъла на чл.147, ал.1 от АПК, срещу индивидуален административен акт, който пряко засяга права и законни интереси на жалбоподателя, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган – Директора на дирекция „Миграция” – МВР, съобразно разпоредбата на чл. 25, ал. 3 от ЗЧРБ.

Заповедта е мотивирана от фактическа и правна страна по смисъла на чл.59, ал.2, т.4 АПК – отказ по чл.26, ал.1, вр. чл.10, ал.1, т.23, предл.2 от ЗЧРБ – чужденецът е декларирал неверни данни. Липсват данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил решение в противен смисъл.

Предвид гореизложеното в случая спорът между страните е материалноправен – относно приложението на основанието по чл.26, ал.1, вр. чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ.

Като мотиви за издаването на обжалвания административен акт, е посочено, че след извършената проверка на декларирания адрес на пребиваване е установено, чужденецът не пребивава на този адрес, поради което е декларирал неверни данни.

Съгласно чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ, отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 - 23 и 26. На основание чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.

В конкретния случай е безспорно, че М. А. е посочила в подаденото заявление, че ще пребивава на адрес – [населено място], обл. Б., като е представила и нотариално заверена декларация от собственика на апартамента – Н. И. С., че е съгласна М. А. да бъде адресно регистрирана в жилището, находящо се на горепосочения адрес.

Съвкупната преценка на установените по делото факти и обстоятелства потвърждават тезата на административния орган за използвани от кандидата неверни данни при подаване на заявление за предоставяне на право на постоянно пребиваване. Неоснователна е защитната теза на жалбоподателя, че отказът се основава единствено на ненамирането му на декларирания адрес за пребиваване в България. Не е спорно, че в подаденото заявление и приложена декларация на собственика с нотариална заверка на подписа, е посочено, че чужденецът ще бъде адресно регистрирана в [населено място], обл. Б.. При извършената проверка на адреса, служители на Дирекция „Миграция“ са установили, че М. А. не живее на посочения адрес.

Действително няма легална дефиниция на „пребиваване“ и не е житейски логично чужденецът да пребивава постоянно в България, но при евентуалното му ненамиране на адреса, собственикът на имота би установил факта на реално фактическо пребиваване в друг период, различен от проверката. Обясненията на собственика на имота са в подкрепа на установеното по време на проверките, като Н. С. е заявила, че е сключила договор с М. А., но македонската гражданка никога не е живяла в къщата на С. в [населено място]. Те се потвърждават и от обяснението на П. С. Ч.-кмет на [населено място], който на 15.12.2022 е заявил, че познава собственичката на къща в [населено място] и преди време е имала регистрирани македонски гражданин с постоянно пребиваване, но никога не са живели на адрес в [населено място].

Обоснована е тезата на административния орган, че чужд гражданин, подал заявление за постоянно пребиваване в Република България и сключил трудов договор с български работодател, следва да предприеме реални фактически действия по уреждане на постоянното си пребиваване в страната ни, което да му предостави възможност за живее и изпълнява трудови функции. Съвкупната преценка на

събраните по делото доказателства не указва на такова намерение.

Видно е, че както декларирания адрес, така и представения трудов договор само формално доказват присъствието на чужденеца на територията на страната, като същите безспорно представляват неверни данни по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ.

По изложените съображения и като е достигнал до извод за наличие на основание по чл.26, ал.1, вр. чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ, административният орган е постановил оспорения отказ при правилно приложение на закона.

Общите разпоредби на чл.6, ал.1-5 от АПК уреждат принципа на съразмерност, като дават правна уредба на противоречието на между частен и обществен интерес. Съотношението между общ и частен интерес е уредено в чл.6, ал.2 АПК, а именно административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. ЗЧРБ урежда условията и реда, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България, като по силата на чл. 4 от ЗЧРБ чужденците, които пребивават в Република България, са длъжни да спазват законите и установения правов ред, да са лоялни към българската държава и да не уронват престижа и достойнството на българския народ. Декларирането на неверни данни относно възможността за реално пребиваване в Република България не съответства на правовия ред и възпрепятства упражняването на правомощията на службите за административен контрол на чужденците в РБ. Използването от тези служби правно основание за отказ за правото на постоянно пребиваване е в съответствие с целта на специалния закон (ЗЧРБ). Липсват данни за засягане на права и законни интереси на чуждия гражданин в по-голяма степен от най-необходимото за постигане на законовата цел при невъзможност за налагане на друга, по-лека мярка. По изложените съображения са неоснователни доводите на жалбоподателя за несъответствие на отказа със законовата цел по смисъла на чл.146, т.5 от АПК.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав приема, че подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна. Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, в съответствие с целта на закона, като са спазени материалноправните разпоредби и без да е налице съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

При този изход на спора, следва жалбоподателят да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение, 21-ви състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на М. А., гражданка на Република С., [дата на раждане] , чрез адвокат В. У. с адрес: [населено място], [улица] ет.1, срещу Отказ № 5364р-2641/31.01.2023 г. на Директора на Дирекция „Миграция“ МВР, с която е отказано предоставяне на право на постоянно пребиваване в Р България на основание чл.26 ал.1 вр. чл.10 ал.1 т.23 от ЗЧРБ.

ОСЪЖДА М. А., гражданка на Република С., [дата на раждане] , да заплати на Дирекция „Миграция“ – МВР, юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 (сто)

лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: